

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4435

гр. София, 03.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
закрито заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

като разглежда дело номер **1159** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от
Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 84, ал. 1 от Закона за убежището и
бежанците (ЗУБ).

Делото е образувано по жалба на Х. Ф., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], непридружен непълнолетен
с адрес: [населено място], ПК 1220, РПЦ – С. „ПМЗ – кв. Военна рампа“, [улица], представляван
от адв. М. З., САК, назначена за особен представител с Решение № 588 / 05.09.2025 г. на
Председателя на Националното бюро за правна помощ, срещу Решение № 13895 / 22.12.2025 г. на
Председателя на ДАБ при МС.

Решението е връчено на дата 12.01.2026 г. Жалбата е подадена по пощата с дата на пощенското
клеймо 19.01.2026 г.

В жалбата, подадена чрез адв. М. З., САК, е посочено, че е допуснато съществено нарушение на
административнопроизводствените правила. Решението е постановено в противоречие с
материалноправните разпоредби на правото на ЕС и с националното право. Не е изяснена
обективната истина. Не е съобразен принципът на висшия интерес на детето, който е залегнал в
чл. 3 от Конвенцията. Неправилно е приложен чл. 6 и чл. 8 от Регламент (ЕС) № 604 / 2013. Иска
се назначаване на ДНК експертиза. Иска се отмяна на решението на ДАБ и връщане на
преписката на решаващия орган за ново произнасяне и продължаване на процедурата по
трансфер, съгласно Регламент 604 / 2013, съобразно установените от съда факти.

Настоящият състав на АССГ намира, че така предявеното оспорване е недопустимо.

С оспореното по делото решение на основание чл. 67в, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е отказано прехвърлянето
в Република И. на Х. Ф., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], непридружен непълнолетен с адрес:
[населено място], ПК 1220, РПЦ – С. „ПМЗ – кв. Военно рампа“, [улица]. В решението е
посочено, че производството е по реда на глава IV, раздел Ia, от ЗУБ. Образувано е с
разпореждане № 509092 / 16.10.2025 г. на интервюиращ орган в РПЦ – С., „ПМЗ – кв. Военна
рампа“ по молба на Х. Ф., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН]. В хода на административното
производство е установено, че са налице индикации за компетентност на друга държава – членка

съгласно Регламент (ЕС) № 604 / 2013 на Европейския парламент и на Съвета. Чужденецът е заявил, че чичо му пребивава легално на територията на Република И., с предоставена международна закрила. Чужденецът е представил копие на лични карти на него, на баща му и чичо му, както и документ, който удостоверява законния престой на чичо му в Република И.. В допълнение са представени и писмено съгласие от двете лица, че желаят процедурата на търсещия закрила да се разгледа на територията на Република И..

От страна на Република България на 17.10.2025 г. е отправено запитване към Република И.. Запитването е направено на основание чл. 8 от Регламент (ЕС) № 604 / 2013 на Европейския парламент и на Съвета и е с референтен номер № 90825BG001 за поемане на отговорност спрямо Х. Ф..

От страна на Република И. (ирландските власти) на дата 05.11.2025 г. е изпратена нотификация до Република България, с искане да бъдат представени допълнителни документи, доказващи родствената връзка между Х. Ф. и чичо му, становище от представителя му относно най – добрия интерес на непридруженото непълнолетно дете, кореспонденция между Х. Ф. чичо му, както и ДНК експертиза, за да бъде доказана родствената връзка помежду им. В случай че такава не бъде представена, Република И. няма да разгледа молбата за международна закрила на Х. Ф..

На 18.11.2025 г. от страна на Република България са изпратени становището от представителя на Х. Ф., в което е изложено, че в най – добър интерес на детето е да се събере с чичо си на територията на Република И., тъй като между тях вече има изградена емоционална връзка и там Х. Ф. ще получи необходимите грижа и сигурност. В допълнение е приложен и снимков материал. Относно искането от страна на ирландските власти за ДНК тест, в оспореното решение е посочено, че Република България индикира следното: ДНК или кръвен тест трябва да бъде направен само и единствено когато липсват други документи, доказващи законния престой на чичото в Република И., или документи, които да удостоверят родствената връзка между него и Х. Ф..

На дата 24.11.2025 г. от страна на ирландските власти е изпратена нотификация до Република България, че Република И. отказва да поеме отговорност за Х. Ф., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], непридружен непълнолетен. Властите на Република И. посочват, че с оглед най – добрия интерес на детето е необходимо да бъде направена ДНК експертиза, за да бъде доказана по безспорен начин родствената връзка между него и чичо му.

При тези обстоятелства, органът е заключил, че на основание разпоредбите на Регламента, Република България е компетентна да разгледа молбата за международна закрила на Х. Ф., гражданин на А. и на основание чл. 67в, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е издал оспореното пред съда решение за отказ.

На първо място, в разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от ЗУБ е посочено общо, че решенията по глава шеста, раздел Ia, в който раздел попада чл. 67в, ал. 1 от ЗУБ, могат да се обжалват в 7-дневен срок от връчването им пред Административен съд София-град, чрез органа, издал решението.

Нормите на Раздел Ia от глава шеста на ЗУБ регламентират производство в съответствие с Регламент 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, предвид чл. 67а, ал. 1 от същия раздел. Правото на жалба срещу решенията във връзка с приложението на Регламент 604/2013, предвидено по чл. 84, ал. 1 от ЗУБ, трябва да се тълкува в съответствие с предвиденото по Регламент 604 / 2013. Освен това, макар и да не е посочена норма на регламента в оспореното решение, а само национална норма, то е видно, че се касае за поемане на отговорност за

разглеждане на молбата от българската държава именно във връзка с правилата по регламента, предвид препращането по чл. 67а, ал. 1 от ЗУБ изрично за съответствие с регламента.

Следователно, гаранциите за оспорване на решенията, издадени в процедурата по регламента трябва да бъдат предвидените по същия регламент. Освен това, регламентът е акт с пряко приложение и задължителен в своята цялост за държавите членки (аргумент от чл. 288, § 2 от ДФЕС).

Така в чл. 27, параграф 1 от Регламент 604/2013 е предвидено само правото на жалба срещу решение за прехвърляне по смисъла на регламента, т. е. когато друга държава-членка е поела отговорността за разглеждане на молбата за международна закрила, но кандидатът, не е съгласен с това да бъде прехвърлен в друга държава-членка, която по нормите на регламента е компетентна и е поела отговорност - мълчаливо или изрично за разглеждане на молбата му.

Случаят по делото е точно обратен - кандидатът за международна закрила не е доволен от това, че друга държава членка не е поела отговорност за разглеждане на молбата му, и която счита за компетентна. Именно поради изричен и окончателен отказ за поемане на отговорност, не е взето решение за прехвърлянето на жалбоподателя в другата държава-членка, за която той счита, че е компетентна.

Решение като оспореното в настоящото производство принципно не подлежи на оспорване и на основание чл. 17, параграф 1 от Регламента, озаглавен "Дискреционни клаузи". Тази разпоредба конкретно предвижда, че чрез дерогация от член 3, параграф 1 всяка държава членка може да вземе решение да разгледа молба за международна закрила, която е подадена до нея от гражданин на трета държава, дори ако подобно разглеждане не попада в нейната компетентност съгласно критериите, предвидени в същия регламент, като в този случай тази държава членка става компетентна държава членка и изпълнява задълженията, свързвани с тази компетентност. Съдът на ЕС е постановил, че целта на тази възможност е да позволи на всяка държава членка сама да реши — в зависимост от политически, хуманитарни или практически съображения — дали да приеме разглеждането на молба за международна закрила дори когато няма такова задължение в съответствие с посочените критерии - в този смисъл решение от 30 май 2013 г., X., C-528/11, EU:C:2013:342, т. 37.

На следващо място, една от целите на Регламента е да се създадат организационни правила, които уреждат отношенията между държавите членки, за да се определи компетентната държава членка, и — както следва от съображения 4 и 5 от него — да се даде възможност бързо да се определи компетентната държава членка, така че да се гарантира ефективен достъп до процедурите за предоставяне на международна закрила и да не се компрометира целта за бърза обработка на молбите за международна закрила -в този смисъл решение от 16 февруари 2017 г., С. К. и др., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, т. 57.

Отказът за поемане на отговорност по конкретен случай не подлежи на контрол от Съда на ЕС, нито съдействие за обратно решение може да се иска от Европейската комисия, най-малкото се касае за упражняване на суверенитет по въпроса дали конкретно лице да бъде прието на територията на съответната държава -членка или не. Съдът на ЕС се е произнесъл само по въпроса кога отказът трябва да се счита за окончателен, безпредметно е отправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС с цел да се установи нарушаване на регламента от друга държава-членка, доколкото посоченото производство,- уредено по чл. 267 ДФЕС, има за цел тълкуване на правото на ЕС, а не преценката на доказателствата от държавата членка.

Доводите в жалбата касаят преценката на Република И. за родствени връзки на жалбоподателя с лице, пребиваващо законно на територията на тази държава-членка, като се претендира, че отказът за поемане на отговорност, на основание преценката за недоказани родствени връзка, е

незаконосъобразен. Въпроси, свързани с преценката на доказателствата от държава членка по реда на Регламента, не попадат в юрисдикцията на съда на друга държава – членка. Действително, оспореното по делото решение на орган при ДАБ, обективира и отказът на другата държава-членка, поради обсъждането му в мотивите. Настоящият съд като национален съд на държава-членка, няма правомощие нито по нормите на регламента, нито по силата на друг акт да разгледа и се произнесе по законосъобразността на преценката на орган на друга държава-членка, в това число по твърденията на жалбоподателя за родствени връзки с лице, намиращо се в Република И..

Също така трябва да се посочи и за недопустимо по нормите на Регламента, съд на държава – членка да задължи друга държава членка да поеме отговорност и да разгледа молба за закрила. Без да е необходимо да бъдат изтъквани други аргументи, правото на ЕС защита суверенитета на държавите – членки.

По изложените съображения и чл. 159, т. 1 АПК, по арг. от противното от чл. 27, § 1 от Регламент 604/2013, жалбата по делото, като подадена срещу неподлежащ на съдебен контрол акт трябва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото – прекратено.

С оглед на гореизложеното Административен съд София-град, Първо отделение, 45 - ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ без разглеждане жалбата на Х. Ф., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], непридружен непълнолетен с адрес: [населено място], ПК 1220, РПЦ – С. „ПМЗ – кв. Военно рампа“, [улица], срещу Решение № 13895 / 22.12.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, издадено на основание чл. 67в, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по делото.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС на Република България в 7 – мо дневен срок, считано от получаване на определението.